

FOTO: PRIVAT

NÄR SANDRAS SON föddes kände hon att hon inte ville vara en sjuk mamma, hon ville vara närvarande i sin sons liv och som sjuk var det omöjligt.

Sandra blev frisk från anorexin

Efter att ha varit sjuk i över tio år fick hon hjälp på Mandometerkliniken

Sandra har kämpat för rätt vård i över tio års tid. Resan har varit lång men efter behandling på mandometerkliniken blev hon äntligen frisk.

ALINGSÅS: Hej, vet du vad jag heter?! Det är Sandras snart femåriga son som hoppar och vinkar på uppfarten. För mer än tio år sedan fick Sandra veta att hon var steril. I dag har hon mot alla odds två barn.

Sandra är i dag 34 år gammal och har varit sjuk sedan hon var 18 år. Det var en bantning som gick överstyr och fick henne att allt mer planera bort maten från vardagen. Till slut tog det upp hela hennes tid, så mycket att hon slöt sig själv och nästan inte umgicks med någon. Tiden gick åt till att tänka på hur hon kunde bli av med maten. Tvingades hon äta gömde hon mat eller kräktes när hon gått från matbordet.

– Jag tyckte inte om att jag hade fått kvinnliga former. Jag kände att jag ville gå ned två kilo, när jag hade gått ned två kilo ville jag gå ned två till. Det gick jättefort och jag rasade i vikt.

MÄNNISKORI HENNES NÄRHET uppmärksammade att hon blivit smal och då någon påpekade det med en negativ ton trodde hon bara att de var avundsjuka. Men känslan av att vara duktig och smal övergick till en besatthet och ångest.

– Det fanns stunder då jag inte längre ville leva för att jag kände mig så äcklig. Hade jag tagit i en kaka och råkat slicka på mina fingrar, eller druckit för mycket vatten fick jag en enorm ångest och mätte dåligt. Så dåligt att jag inte ville leva för att jag kände mig så ful och fet.

ÅNGESTEN VAR DET SOM var tyngst under tiden som sjuk och därför ville hon ha hjälp att motverka den och att lära sig äta. En resa som i Sandras fall varken var kort eller lätt, hon fick länge kämpa för att få sin röst hörd.

– I över tio års tid har jag kämpat för att få rätt hjälp. I ren desperation efter att ha åkt fram och tillbaka mellan olika vårdenheter sökte jag själv på internet och hittade Mandometerkliniken i Alingsås. När jag kom till kliniken kände jag direkt att det här var rätt och jag är evigt tacksam över att jag fick komma dit annars hade det inte slutat som det

gjorde, det var min sista utväg, säger Sandra med en tyngd i rösten.

SANDRA HAR GENOMGÅTT flera olika behandlingar, hennes resa började på Vågen i Borås där hon fick antidepressiv medicin utskriven. Efter en kort stund fick hon höra att hon var för sjuk för att stanna kvar. Istället skickades hon vidare till psykiatrin i sin hemkommun där fick hon diagnosen borderline.

– Klart att symptomen stämmer in på det när man har en ätstörning. Så när jag fick den diagnosen uppslängd i ansiktet kände jag att nu är jag körd, nu kan jag aldrig bli frisk.

Efter psykiatrin blev hon inlagd på heltid under fem veckor på barn och ungdomspsykiatrin. Men när sommaren kom blev hon utskriven eftersom de inte hade någon verksamhet då. Under två månader utan kontakt föll Sandra tillbaka helt i sjukdomen. Hon fick själv ta upp kontakten igen och kom därför tillbaka till psykiatrin igen men fick efter en lång stund en remiss till behandlingshemmet Solhem i Borås. Där fick Sandra dialektisk beteendeterapi men utan resultat.

FRÅN SOLHEM FICK HON sedan en remiss till Göteborg och åkte därför enkel väg 11 mil två gånger i veckan. Men efter en månad fick hon beskedet att hon inte kunde vara kvar.

– De sa åt mig att jag inte kunde gå där längre för att det var livsfarligt att ha mig körandes dit. Jag hade ju inte ätit något överhuvudtaget och att då sätta sig och köra bil en hel dag fungerade inte.

Hon fick en remiss tillbaka till Solhem men fick stå i kö över ett år. Mot alla odds blev hon gravid och fick därför gå före i kön.

2008 FÖDDES HENNES SON genom en provrörsbefruktning och behandlingen övergick då till att vägas en gång i veckan med ett kort samtal med en sjuk-

sköterska efter. För Sandras del blev det bara värre och ångesten starkare. Att hela tiden bli påmind om sin vikt och att se siffrorna på vägen gjorde att situationen nästan blev outhärdlig.

– Den ångesten jag hade innan och efter jag gick dit går inte att förklara med ord. Jag åt ingenting innan eftersom jag visste att jag skulle ställa mig på vägen. Det tog mer än vad det gav. Från första stund har jag velat gå någonstans där jag kunde lära mig att äta men hela tiden handlade det om pengar.

Om pengar?

– Är du sjuk och vuxen finns det ingen hjälp att få. Ingen ville ta på sig ansvaret och ingen ville betala för en behandling. Jag kontaktade till och med politikerna och frågade om någon kunde hjälpa mig men fick svaret att de inte kunde betala för att remittera mig någon annanstans de sa; du har den bästa vård du kan få här.

INGENTING HÄNDE och Sandra blev allt mer sjuk. Hon kände sig dåligt behandlad och att hennes hemkommun inte tog sitt ansvar påverkade

henne starkt. Varje gång hon fick ett nej tog hon ett steg tillbaka i sjukdomen.

– När det lilla hoppet jag hade byggt upp försvann så raserades allt, hela min livsglädje försvann. Jag får en klump i magen när jag tänker tillbaka på det. Hade jag fått rätt behandling från början hade jag blivit frisk men istället har så många år av mitt liv gått till spillo, säger Sandra med en sorgsen blick och tittar ut genom fönstret på sin son som leker i sandlådan.

Sandra började till slut själv söka pengar för att kunna betala för en behandling, hon ville inget annat än att bli frisk speciellt efter att hon blivit mamma.

– Jag frågade gång på gång om det fanns någon annan klinik som var bättre för mig. Jag erbjöd mig även att betala för det själv det var ju mitt liv det handlade om.

TILL SLUT HAMNADE alltså Sandra på Mandometerkliniken i Alingsås vilket enligt henne räddade hennes liv. I början av perioden hade hon inställningen att hon bara ville bli lagom frisk på grund av rädslan för att gå upp i vikt.

– Jag var så rädd för att jag skulle bli tjock. Jag ville därför bara bli lagom frisk, jag ville ha lite former men inte en stor mage.

I dag lever Sandra tillsammans med sin sambo och sina två barn ett helt annat liv. Hon kan äta vad hon vill utan att få ångest och har inte sen första dagen på Mando vägt sig.

– Det som är mest tragiskt är att jag vet att det finns så många som behöver hjälp. Det finns så många jag har träffat på vägen men inte har fått rätt hjälp och fortfarande är väldigt sjuka.

SANDRA ÄR ETTTYDLIGT BEVIS på att resurser och rätt vård är avgörande för människor med en ätstörning.

– Jag tänker bara på vad alla dess år har kostat i jämförelse med om de hade gett mig rätt behandling med en gång. Alla år av sjukskrivningar och operationer för min benskörhet och dåliga blodvärden efter mina år som sjuk eller provrörsbefruktningen med min son, vad har inte det kostat?

Sandra har många men kvar efter flera år som sjuk. Hon fick tidigt veta att hon blivit steril och inte skulle kunna få barn på naturlig väg. Men efter 1,5 år som friskförklarad fick hon en dotter i oktober 2012.

– På ett sätt har det gjort mig starkare men samtidigt har så många år av mitt liv försvunnit. Tänk om jag faktiskt inte hade kunnat få barn på grund av att jag varit så sjuk. Barnen har fått mig att vilja kämpa extra mycket, jag ville inte vara en sjuk mamma.

NIKITA ZEILOTH
0322-670044
nikita@alingtid.se

NÄSTA VECKA träffar AT föräldrar vars barn är sjuka i en ätstörning. De berättar sin historia och hur man som förälder är hjälplös gentemot sjukdomen.